

на мѣсець августъ, когато на Шипченскитѣ височини се е разигравала оная историческа кървава драма, кждѣто за първи пѣть слѣдъ падането на политическа България подъ турското иго — българското опълчение въ редоветѣ на руската войска — народната гордостъ заговорила е отважно на врага, съ самопожертвование и храбростъ, за правото на българския народъ да има свободенъ политически животъ! Царьтъ самъ приемаше, разпитваше и изслушваше всички пристигнали отъ историческата Шипка офицери — руски и чуждестрани, даже и кореспондентитѣ на разнитѣ европейски газети. „Какво е това най-послѣ, втори ли Севастополъ?“ възкликна Царьтъ, когато прѣдъ него бѣ разкрита картината на ужаса, страданията и смъртьта, които прозирали въ всички официални донесения, както и отъ разказитѣ на очевидци. Извѣстията за многочисленитѣ жертви въ бойоветѣ раздираха Неговото сърдце. Непрѣкъснатата вътрѣшна тревога неблагоприятно се отрази върху здравето му. Царьтъ изглеждаше измжченъ морално, ослабналъ до толкова, като че ли се сгърбилъ подъ тежестъта на грижитѣ, които му налагаха събитията ежечасно.

Току-що бѣха се прѣкратили отчаянитѣ пристѣпи на Сюлейманъ-паша на Шипка, ето че Османъ-Паша е миналъ въ настѣпление въ дѣсния флангъ на руската армия, разположена около Плѣвенъ и Мехмедъ Али-Паша — на лѣвия флангъ; положението подъ Плѣвенъ въ тоя случай загрижи твърдѣ Царя, който се успокои съ пристигането на подкрѣпления: 2-та и 3-та пѣхотна дивизия и 3-та стрѣлкова бригада, както и 25 хилядната ромънска армия, която е минала Дунава, подъ личното прѣдводителство на княза Карола. Царьтъ посѣти тия пристигнали вой-